

בישולים

ארוחת ערב של עצלנים

הם לי נורא, והפעילות הקולינארית שלי הצטמצמה למידה כזו, שרק במכשירים עדינים ביותר ניתן עוד לזהות רחשונים רפים, המעידים שהעסק לא שבק חיים לגמרי.

חלקי בכלכלת המישפחה בימים אלו. מסתכם בהרמת הזרוע, והצבעה אמיצה לכיוון המיסעדה הקרובה ביותר. אין ספק שהחוסם עושה לי דברים. אם פעם הייתי מקפידה ועורכת מיסדר של כל ויטמין וויטמין בצלחת, מתאמצת כמו משוגעת להציל מכימיקלים וכל זה, הרי שהיום אני מסוגלת, במצפון שקט, להנחית בצלחת גוש גלידה עצום לכל אחד, ולתפוס בריזה בכיסא הנוח, העובדה שכולם צוהלים ושמרים חים, מזמזמת לי בירכתי המח כהרחה ניצחת לחוסר אחריותי. לשכנה מבוגרת אחת שלי, יש קוד ברזל, אם הילד נהנה מדי בארוחתו, אות הוא וסימן ברור שמא כילים אותו בשטויות. רק שערוריות הגר' נות עד לב השמים מצידו מורות על מנת ויטמינים מספקת.

סיפור מן החיים

בהמה, והחינוך האכסיביציוניסטי שלה לא מקל על המצב.

אם דרך קבע שורה עליו הילת טימי-טום קלושה יומיומית, הרי שבשעות ה' המחנך שלה הוא צולל אל עצמו, ודולה משם שיאים לא יאמנו. הוא תמיד רגיל לשים סרחות לא-טקטיות באוויר, וכש-כולם מכעכים במבוכה, לשאל "מה זה, פינגלה, מה את דופקת אותי כל כך חזק ברגל?"

צניטות סיבוב על המקום — למדה הדודה מניסיונה — היו אפקטיביות ב' אותה מידה. מה לאמר!! גדול כבית, שיכלו כזית, אליו התכוון המשורר.

יום אחד יצא הצמד מביקור. עוד לא ניסגרה הדלת מאחריהם, ופוק פוק הח' לה הציפלוונה הדקה להנחית את התיק שלה על ראש בעלה. חבטה לו על האב' טיח מכל הכיוונים, עם תיק סקאי אחד גדול, ולא נירגעה. בדי עמל חזרה לעש' תונותיה שבוע מאוחר יותר, בכדי לספר מה קרה.

חלק גדול מתרגילי בלימות השואה שהיא עורכת מתבסס חזק על פנטומי-מה. פנטומימה, בעלה דווקא מבין, אבל מאד מאד לאט. כך קרה שבאמצע קרי-צת חצי לחי מכווצת בעויות, ומבט רצ' חני בעיניים, פגעה בה בעלת הבית.

"מה נותר לי לעשות?" סיפרה בשיא הרצינות, "שעתיים המשכתי לעשות אותו דבר."

זודה אחת שלי, אחת מהאלפיים שבי-טוק, מאד מאד אוהבת להפוך כל ביי-קור אצל מכרים לאקט חינוכי ממדרגה ראשונה — אותו היא מיישמת על ראש בעלה. רק מהדפיקות שההיא מחלקת לו לארג' מתחת לשולחו, צמחו לו טונה בולקאלעץ. אין מה לדבר שהחיים שלה קשים. הבוק שלה, אכן סתום כמו

בכדי לא להרגיש איום לחלוטין, הכנתי שני מימרחים לא-נורמליים בצ'יק צ'ק, וכל הקטנים באים כמו זבובים ומבקשים עוד ועוד.

למימרח הסרדינים לוקחים קופסה סרדינים (רק לא "פיקנט" החריפים), ומר' עכים בקצת פחות מחצי חבילה מרגרינה רכה מאד. מועכים, מערבבים היטב, מר' סיפים מלח וטיפנות מיץ לימון. למימרח השני, לוקחים חבילה גבינה שמנה, לבנה, מוסיפים לזה חצי מרגרינה רכה ורזה וחצי, או יותר, לפי הטעם, שפופרת מימרח זיתים שחורים של הזית. מועכים היטב. מגישים זאת על פרוסות לחם קטנטנות, אותן מוכ' רים כ"פרוסות מיוחדות של לידים", הניג'רות מלחמניה רגילה, עגולה או מאורכת, חתוכה לפרוסות כמו לחם. בצלחת גדולה של עוגה, מרפדים חסה, מוסיפים עגבניה וביצה קשה, ויש לזה הצלחה לא נורמלית.

זה מה שקורה אם לוקחים את שלמה ארצי, שכיום לו פרוקה, וקוראים לו פי-דאוווי. מדהים לא?

קוסמטיקה

ד"ר אקספוזיטו

איציק בובה מצלצל אלי אתמול בערב ואומר: תשמעי, את מוכרחה לבוא מחר ל"הפי קארול"! עושים מסיבת עיתונאים לשיטה הדישה להחזרת נעורים, וזה משהו יוצא מן הכלל. יבוא הרופא שפיתח את השיטה, וירצה. כל הכוכבים הכי גדולים מטפלים בשיטה זו. במרפאה מפוארת בקאן, ובירזיט ברדו שם. באה תמיד, ובכלל. לשניה אמנם עבר בי הירחור שברזיזיט המיסכנה לא יכולה לדהור ולחמך בקצב מישפטי נאות אחרי כל נושאי שמה, אבל מייד נישטפתי — כי אני, נגד אגדות גר' לות אף פעם לא מחזיקה מעמד. באתי ל"הפי קארול", והיה לי די שמת. מימיני ישב דור, השכן מהצ'כונה, שכל הזמן הביט בשעון וחייש כמה שעות עוד מפ' רידות בינו ובין השי קטן המסורת. ואם להביא בחשבון את מירית שמשמא-לי, והעונה שמלפני — הרי שממש הייתי מסודרת.

יוסי אלבו, בעל שמונת אלפים הפרסים העולמיים בספרות, הציג את הד"ר אקס-פוזיטו. הוא קם, חתיך מרוקאי כזה, שבכל ליבי אוהב הקסמים קיוויתי שיהיה בן שישים או משהו, אבל הוא, כולריכולו בן 29, מה לעשות. אחו ציצצנת, וכמו מפיסטו הגדול, התחיל להדגים. לקח בחורה מה' ספאר, מרחה לה חצי פנים בתרכיז צימחי שהמציא, חנק אותה עם אלקטרודה ב' צוואר, והתחיל לטייל לה על הפנים עם אינסטרומנט חשמלי, שמגלה באופן אלק' טרוני את נקודות האקופונקטורה, שהסי-נים הזקנים יודעים בעל פה.

המכשיר הזה, זה יופי, איך שמגיע לנ' קודה, מרביץ ציפוף, ומודיע על העסק. לא נוגע בנקודה — שותק. השרירים בחצי הפנים המטופל התחילו לקרטע לה ולק' פוץ באופן בלתי-רציני בעויות קצובות, ולי זה הזכיר אסוציאציות איומות, אם לא "תפוז מכאני" — או בטח חשמלי. אחרי כמה דקות ראו את התוצאות, ההב' דל היה ממש דראמתי. חצי פנים השפרי-צו ויטמינים, העור בהק, הנקבוביות זה' רו, וכל העסק נסק בכמה מעלות טובות כלפי מעלה. שאלנו כמה זמן זה מחזיק מעמד ככה, אמרו לנו כמה בדיוק, בערך שלושת-רבעי שעה, אבל מטיפולים חוזרים בכל זאת נישאר משהו בגוף.

זה על הכיפאק, הסיפור הזה. שמים את הפנים במכונה, רצים למסיבה כמו טיל, ורק זוכרים גם לחזור משם כמו טיל לפני שהסופלה נופל.

היה שם גם המנהל הפיננסי של המיפעל, מר רבאייה. יהודי שמנמן. מה שמנמן? שמן לגמרי, שכל הזמן הרביצו לו ביד ש' יפסיק לעשן, אבל הוא לא הסכים. למה לו להפסיק, עם כזה שירות תיקונים צמוד, אז זהו. בצורה זו מטפלים בכל הגוף, וזה אמור להרגיע, ליפייף, להמריץ ול' שפץ.

הקיצור, באוקטובר יפתח מרכזו כזה בערד, ואפשר יהיה לבדוק את העניין באופן יותר יסודי ומעמיק, בינתיים, מי שמאד רוצה, יכול לנסוע לקאן, להשליש לד"ר אקספוזיטו עשרת אלפים פרנק, והוא מצידו מתחייב שמונה ימים תמימים לטייל עם האינסטרומנט המצפצף שלו וכל הקר' מים איפה שרוצים.

משחיל גומי אוטומטי

פטנטים

להסביר שום דבר, חוץ מלהציג את תצלומי אופן הפעולה הקל של משחיל זה, מחיר חבילה של עשרות משחילים הוא כעשר לירות בלבד. זה חוסך את כל הסצנות המוכרות של גומי בורח באמצע ונקרע בסוף. כדאי.

הפטנט הבא נמכר בחנויות סידקית מעולות. ואני מצאתי אותו בחנות של זינגר נהמה לי, ברחוב דיזנגוף. עם כל אופנת הכי-ווצים, ומכנסי ההרמון, אין נוח ממנו. המדובר במשחילי גומי אוטומטי, מחוצרת גרמניה, ואין מה

46

Gummilitzen-Verschlüsse

Zum Öffnen bitte wenden

1

2

3

4

rustischer - kochfest waschmaschinenbeständig